

Versek

[2013. július]

(VÁD)

lélekre vitt a vers
versre a lélek és sok egyéb
cimboraságáért ugyan
meddig kérjem az Ön kegyét

hiszen akár a hölgyek
ölelnek öklelnek szülnek ölnék
bármit várhat remélhet
az ember Ön int és lelép

mire vége az estének
és kezdődhetne a téboly a bál
minden aminek itt helye lenne
egyszóval mindent összekuszál

csend van Mester Mefisztó
megint késnek az álmok
cigarettaíz mint egy ámokfutó
a Szamos-parton állók

mint szolgálati utcalányok
ők is valami mást remélnek
hát hallgassa vidáman vádnam
hogyan ilyen versekre vitt a lélek

(SZOMJÉH)

ajkához emelni a szomjnak a poharat
kiinni mind ameddig nem marad
kiinni fenékig
másként szomja öl meg
amíg egy másikat teletöltnek

ajkához emelni az éhnek a kenyeret
megenni ameddig ízét felede
megenni karéjig
másként éhe öl meg
ameddig csendben újat törnek

(ALKU)

félárvakat szerettem mindig
hittem hogy bennem megtalálják
az elvesztett másik felet
így lettem náluk árva

így lettem apa anya szerető
s a szerelmes ifjú is egyben
szerettek ők és elhagytak rendre
a félárva akiket szerettem

így maradtam itt félszegen
kiterítve és versbe fagyva
a mondhatatlanon innen
mint aki értük így akarta

(SZAKÍTÁS)

azt hitted csak megjedsz kicsit
pedig rég készülsz e félelemre
nem tudsz magaddal élni
hát nyilván velem se
nem fáj még ennyire fájdalom
mondod de én is érzem
torkomban e verssel együtt
szerelmed átüt mint vér a gézen

apád halott nem pótolhatom
más súly más hatalom
és fellebbezhetetlen

anyám halott itt hagyott kegyetlen
hiányát te sem oldhatod
bocsáss meg értük minden mondatot

(PRIVÁT)

az ember
született elvegyült kivált
kinek-kinek privát
és köztes ügye persze
futotta-e eközben
néhány ügyetlen percre
szót váltani magával
az életből végül
úgyis kilábal
bottal bot nélkül
erő – lépni – hiába nincs
mindegy ne legyints
ha már a szó is szájba vert
végül is költő
menti az embert
vagy költőjét embere
– nem elég egy emberöltő –
mert hát a kettejük pere
amely új éppoly avított
gyanú rá e költemény
s a régi rézbanis remény
hogymár csak a szó a hit
a kimondhatóság reménye
a csönd egyébre tanít
hogymár csak a vers az ország
és átsüt a testén tája
moccan a hasonlat s kész van
mérlegünk metaforája

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Vári Csaba

Látó Szépirodalmi Folyóirat